

Dopis od Preláta (září 2009)

Biskup Javier Echevarría
vyzdvihuje svátky naší Paní,
které jsou slaveny tento měsíc,
a ujišťuje nás, že pro nás Panna
Maria získá všechny milosti,
které potřebujeme pro
každodenní zápas.

10.09.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a
syny!

Zahajujeme další měsíc bohatý na
svátky naší Paní. Jako vždy přináší

tyto slavnosti radost do srdcí těch, kdo vědí, že jsou jejími dětmi. Pro mne je tento měsíc zvlášť výjimečný, neboť 8. září, na slavnost Narození Panny Marie, jsem požádal o přijetí do Opus Dei. Vždy jsem toto považoval (jako to zažil každý) za zvláštní projev lásky od naší Matky, v den její slavnosti.

Při jedné příležitosti, když komentoval povolání Tří králů, kteří vedeni hvězdou kráčeli do Betléma, nás náš Otec ujistil: „Totéž jsme zakusili i my. Také my jsme zpozorovali, jak se postupně v naší duši rozzářilo. Zatoužili jsme po tom, abychom vzali Boha zcela vážně. Kdyby v tomto okamžiku každý z nás nahlas pověděl, jak v jeho nitru začalo klíčit nadpřirozené povolání, ostatní by to všechno pokládali za Boží dílo. Děkujeme Bohu Otci, Bohu Synu, Bohu Duchu Svatému a Panně Marii, jejímž prostřednictvím jsme přijali všechna dobrodiní z nebe,

děkujeme za tento největší dar, který Pán vedle víry může nějakému tvorů dopřát: vytrvale usilovat o plnost lásky, pevně být přesvědčen, že svatost je uprostřed pracovních a společenských úkolů nejen možná, ale také nutná.[1]

Sv. Bernard, ten vášnivý pěvec Panny Marie, toto obdivuhodným způsobem vyjádřil v jedné ze svých homilií věnované naší Paní: „Kdyby slunce přestalo ozařovat svět,“ napsal, „jak bychom mohli mít denní světlo. Odstraňte Marii, hvězdu mořskou, moře, které je bezpochyby široké a rozsáhlé, a co by zbylo než tma, jež by skryla vše, stín smrti a nejhlubší noci. Z největších hlubin našeho srdce, a touhy naší vůle, ctěme Marii, neboť to je vůle našeho Pána, který chtěl, abychom vše získávali prostřednictvím Marie.“[2]

Duchovní tradice nazývá Marii všemocnou Prostřednicí, neboť o

cokoli požádá svého Syna, je jí nepochybně dáno. Naše Paní velice dobře ví, co zvětší slávu Boží a naše vlastní duchovní dobro, a to je přesně to, oč pro nás Boha žádá. Utíkejme se pod její přímluvu s velkou důvěrou a vytrvalostí v tomto měsíci, který je – jak už jsem zmínil – okrášlen mariánskými svátky. Z každé z těchto slavností můžeme s Boží pomocí získat – jako včely z květin – nezbytné přísady k výrobě medu, duchovní potravu, kterou jakožto malé děti všichni potřebujeme. Sama naše Matka nás povzbuzuje inspirovanými slovy, které jí liturgie vkládá do úst: „Já jsem matka krásného milování, bázně poznání a svaté naděje. Ve mně je všechna milost k životu pravdy, ve mně je všechna naděje v život ctnosti. Přistupte ke mně všichni, kdož toužíte po mně, abyste plody mými se nasytili. Neboť na mne mysliti sladko jest nad med, a mít

mne za podíl plást medu
převyšuje.“[3]

Stojíce před tak velkým pokladem,
ptejme se sami sebe, zdali se v
průběhu dne, ve velkých i malých
potřebách, často utíkáme k naší
Matce. Přichází do našich srdcí a úst
často ono jemné volání „Matko, má
Matko!“, jak mnohokrát přicházelo
našemu Otci? Voláme k ní s
naléhavostí a opuštěností dítěte,
potřebujícího mateřskou péči?

Prvním mariánským svátkem tohoto
měsíce je 8. září Narození Panny
Marie. Často jsme uvažovali o
skutečnosti, že s Mariiným
narozením se přiblížil den spasení, z
ní *ortus est sol iustitiae, Christus Deus
noster*: Kristus se narodil, Syn
spravedlnosti, náš Bůh a Spasitel.[4]
Proroci předpovídali tento památný
den a Církev jej zdůrazňuje výběrem
pasáže z proroka Micheáše pro první
čtení, které vypráví o Betlému,

městu, kde se měl narodit Mesiáš. Jak zdůrazňuje papež: „Mesiáš, říká proroctví, měl být potomkem krále Davida a jako on původem z Betléma, ale postavou, která překoná lidská omezení. Jeho „původ“, říká, je „z dávných dob“, ztracený v dávných časech, na prahu věčnosti. Jeho velikost se dotkne „konců země“ stejně jako jeho pokoj. (Srov. *Mi* 5:1-4).“[5] A Benedikt XVI. pokračuje: Příchod Pánova pomazaného, který měl zahájit lidské osvobození, bylo prorokem popsáno tajemným výrazem: „až do času, kdy ta, která porodití má, porodí.“ (*Mi* 5:3). Tak nás liturgie – která je privilegovanou školou víry – učí vidět v Mariině narození přímou spojitost s narozením Mesiáše, Syna Davidova.“[6]

V tajemných slovech proroka Micheáše můžeme vidět narážku na Izaiášovo proroctví, které evangelium aplikuje na Marii: *ecce*,

virgo concipiet et pariet filium et vocabit nomen eius Emmanuel. Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel.[7] Tato slova byla naplněna v okamžiku Zvěstování, kdy se v přečistém lůně naší Paní, zásahem Ducha svatého, Slovo stalo tělem.

Evangelium sv. Matouše nám předkládá dlouhou pasáž Ježíšovy genealogie a končí oznámením Pánova početí. „Představuje dějiny Izraele od Abraháma dále jako putování, které nás se svými stoupáními i pády, cestami i odbočkami, nakonec přivádí ke Kristu.“[8] V tomto dlouhém seznamu postav Starého Zákona, společně s muži a ženami, kteří byli věrnými Bohu, nechybí jiní, kteří takto nejednali. Nacházíme tam velké patriarchy, Abraháma, Izáka, Jákoba, kteří věrně odpovídali na božská nařízení, ale také vůdce, krále a obyčejné lidi, kteří byli velkými

hříšníky. Někteří z nich činili pokání, jiní nikoli. A to stejné platí pro ženy: Společně s Rút, milovanou od Boha, jsou zmiňovány jiné, které jej urážely. Benedikt XVI. zdůrazňuje, že „genealogie se svými světlými i temnými postavami ukazuje, že Bůh může psát rovně i na křivých linkách našich dějin. Bůh nám dává svobodu a přesto vždy dokáže v našich pádech nalézt nové cesty pro svou lásku. Bůh neselehává. Tato genealogie je tak zárukou Boží věrnosti; zárukou, že nás Bůh nenechá padnout a pozváním zaměřit své životy opět k němu, znovu kráčet k Ježíši Kristu.“[9]

Toto je jedno poučení, které nás sv. Josemaría vybídl vzít si z této pasáže. „Evangelisté nemohli zapsat vše, co věděli o Ježíši, neboť by potřebovali mnoho svazků, aby vyčerpávajícím způsobem zaznamenali všechna jeho slova a skutky. Přesto jsou mezi jimi vybranými scénami i takové, které

vrhají špatné světlo na samotné apoštoly. Ale všechny obsahují poučení.“[10] A pokračoval: „Pojďme se znovu zamyslet nad Ježíšovou genealogií. Nalezneme tam muže a ženy – předky Josefa a Marie – kteří někdy nebyli příkladnými. Matka Boží zcela jistě chce, abychom si uvědomili, že ona, zcela čistá – Neposkvrněná! – nás přijme se všemi našimi skvrnami. Když se k Marii a Ježíši přibližujeme s čistým svědomím, dobrou vůlí, tak nezáleží na ničem, co se stalo v minulosti. Můžeme znovu začít svůj život. Proto musíme v průběhu dne často očišťovat své úmysly.“[11]

Tyto úvahy nás v průběhu Kněžského roku vybízejí podporovat – rovněž mezi zpovědníky – velký apoštolát potřeby svátosti smíření, a děkovat za tento prostředek získávání odpuštění našich hříchů, který Bůh udělil Církvi. Měli bychom být naplněni optimismem a pokojem,

neboť Bůh, ač jich nechce, se našimi slabostmi neunaví. Ani naše hříchy, ani naše nedostatky, pokud jich litujeme a žádáme o odpuštění, pokud je to nutné, ve svátosti smíření, nás od Něho nemohou oddělit. Náš Pán nás chce skrze svou milost neustále přibližovat své lásce.

Opět zdůrazňuji slovy sv. Josemaríi: „Chci abychom v našem boji měli neustále na mysli tuto perspektivu. Nikdy nesmíme zapomenout, že v našem vnitřním životě musíme bojovat bez ztrácení odvahy. Nesmíme ztrácet srdce, když vidíme nutnost, ne jednou ale mnohokrát, napravit naši cestu ve službě Bohu.“[\[12\]](#)

Čtyři dny po narození naší Paní, 12. září, slavíme svátek Nejsvětějšího jména Mariina. Jakou radost pocítujeme, když nazýváme naši Matku jejím jménem! Neustále bychom měli uchovávat Marii v

našem srdci a na našich rtech, ale zejména tehdy, když je naše duše otřásána nárazy pokušení a překážek, které Bůh může dovolit, aby pečoval o naši pokoru a upevnil naši naprostou důvěru v jeho všemohoucnost.

V těchto okamžicích protivenství může někdy přijít určitá malomyslnost, která může oslabit naše nadšení pokračovat v boji. Tehdy se musíme s velkou snahou a vytrvalostí obrátit na Stellu Maris, naši Paní, Hvězdu mořskou.

Poslechněme si opět známou pasáž od sv. Bernarda: „Když se zvednou větry pokušení, když narazíte na útesy soužení, pohlédněte na hvězdu, volejte Marii... Když ji budete následovat, nezabloudíte, nebudete zoufat, když k ní budete volat, nebudete ztraceni, když budete myslet na ni. Když vás vezme za ruku, neupadnete; když vás chrání, nemáte se čeho bát; neunavíte se,

když vás ona bude vést; bezpečně dosáhnete svého cíle, když vás ona chrání. A sami poznáte, proč bylo řečeno: a ta panna se jmenovala Maria (*Lk 1:27*).“[13]

S mocnou pomocí naší Paní budeme vždy vítězi, ač někdy můžeme zakusit porážky v potyčkách každodenního boje. Maria se naší ochranou nikdy neunaví, a když slyší své jméno na našich rtech, okamžitě spěchá k naší ochraně. „Matko! Vzývej ji silně, silně. Naslouchá ti, vidí, možná že jsi v nebezpečí a s milostí svého Syna Ona, naše svatá Matka Maria, ti nabídne úkryt ve svém náručí a něžnost svého objetí; vzývej Ji a uvidíš, že tě posílí pro další zápolení.“[14]

Svátek Panny Marie Bolestné, 15. září, k nám promlouvá o hodnotě tichého a skrytého obětování se. Obdivujme ji a rozjímejme o Její síle v hodině utrpení a smutku. „Ježíš je

povzbuzován mlčenlivou a láskyplnou účastí své matky. Maria nenaříká nahlas, nepobíhá sem a tam. *Stabat*. Stojí u svého Syna.“[15] Dcery a synové moji, nemělo by nás toto učit, že být odvážným ve vytrvávání v blízkosti kříže, blízko Ježíše na kříži, je podmínkou a zárukou hojného nadpřirozeného ovoce? Vzpomínka na odpověď naší Paní nám musí pomáhat napravovat se v hodinách fyzického a morálního trápení, i tehdy, když se pokušení bouřit se snaží proniknout do naší duše. Vyzývám vás tedy k obnovení předsevzetí našeho Otce, které mu pomáhalo uskutečňovat úkol, který mu Bůh svěřil: „Přeješ si to, Pane?... Já si to též přeji!“[16]

Kromě toho, jak bychom mohli v tento den zapomenout na našeho milovaného Dona Álvara? Prosme o jeho přímluvu v tomto novém výročí jeho jmenování prvním nástupcem našeho Otce, aby pro nás od Boha

obdržel klid, pokoj duše, který kolem sebe rozdával neustále, ale zejména v časech napětí nebo protivenství.

Konečně 24. září máme liturgickou památku Panny Marie milosrdné, k níž se sv. Josemaría utíkal v okamžicích, které byly klíčové v dějinách Díla, s jistotou, že Ona pro něho získá milosti potřebné k tomu, aby lépe sloužil duším. Pojdme k ní pod tím tak mateřským titulem, prosíme ji o nadpřirozené dary, které nyní Církev potřebuje a které potřebuje tato malá součást Církve, kterou je Opus Dei, a které potřebuje každý z nás. Nezapomínejme v tomto Kněžském roce Boha tvrdohlavě prosit (toto úmyslně zdůrazňuji) o kněžská povolání a svatost všech vysvěcených služebníků Božích.

Vyhradte si ve své modlitbě zvláštní místo pro své přidružené bratry, kterým udělím kněžské svěcení 6. září v Torreciudad. A jak vám

připomínám každý měsíc, mějte ve své denní modlitbě zvláště na mysli papeže a ty, kteří mu pomáhají ve vedení Církve. Modleme se s větší horlivostí prosbu *Dominus conservet eum, et vivificet eum, et beatum faciat eum in terra*, kterou každý den vznášíme k nebesům v našem Preces. [17] Doprovázejme ho zvláštním způsobem v průběhu jeho cesty do České republiky, kterou plánuje vykonat ve dnech 26.-28. tohoto měsíce.

Byl jsem spojen s vámi se všemi při mé modlitbě před obrazy Naší Paní Prozřetelnosti v Puerto Rico a Guadalupe v Mexiku. Měl jsem také příležitost (my všichni) strávit čas před triptychem v Kolínské katedrále, kde sv. Josemaría několikrát sloužil mši svatou a vzdával díky za oběť na Kalvárii, velebil Boha a držel se pevně ruky všemocné Přímluvkyně, naší Matky Panny Marie.

Dcery a synové moji, hojná a radostná práce s dušemi nás očekává v zemích, kde apoštolsky působíme. Proto vám chci sdělit, že uplynulého 15. srpna, při obnovení zasvěcení Opus Dei Neposkvrněnému srdci Panny Marie, jsem řekl naší Matce, že chceme vzít za svou prosbu sv. Josemaríi v Loretu v roce 1951, aby nás horlivost pro lidstvo stravovala každý den.

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Pamplona, 1. září 2009

[1] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 32.

[2] Sv. Bernard, Homilie na slavnost Narození naší paní. (Kázání „na akvaduktu“).

[3] *Sír* 24, 24-27.

[4] Římský misál, Narození Panny Marie, Vstupní antifona.

[5] Benedikt XVI, Homilie u svatyně Naší Paní z Bonaria (Cagliari), 7. září 2008.

[6] Ibid.

[7] *Is* 7:14; *Mt* 1:23.

[8] Benedikt XVI, Homilie na svátek Narození naší Paní, 8. září 2007.

[9] Ibid.

[10] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 8. září 1966.

[11] Ibid.

[12] Ibid.

[13] Sv. Bernard, Homilie 2 na Zvěstování, 17.

[14] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 516.

[15] Sv. Josemaría, *Boží přátelé*, č. 288.

[16] Sv. Josemaría, *Cesta*, č. 762.

[17] Srov. *Žalm* 40 (41): 3.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-zari-2009/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-zari-2009/) (07.03.2026)